

WELKOM!

BEDOELD VOOR GROEP 4-8

DE KIDS PAGINA ÿ

Hallo jongens en meisjes,

Hoe kan dat nou? De foto die onder dit stukje staat is ineens niet meer van juf Ferdina, maar van iemand anders!? Wie is dat? Ik weet het. Ik ben het! Voordat ik ga vertellen wie ik ben, ga ik eerst vertellen waar juf Ferdina is. Juf Ferdina heeft een kindje gekregen. Een jongetje en hij heet Ruben. Ruben staat ook in de Bijbel. Hij was een zoon van Lea en Jakob. Kijk maar eens in bijvoorbeeld Genesis 29 vers 32. Juf Ferdina heeft nu vijf kinderen. Ze heeft besloten dat ze eventjes alle tijd wil vrijmaken voor haar gezin. Verlof noem je dat met een moeilijk woord. Vandaar dat ik nu voor jullie schrijven mag. Dat vind ik ontzettend leuk. En omdat Juf Ferdina het ook ontzettend leuk vindt, komt ze over een tijdje weer terug.

Nu ga ik vertellen wie ik ben. Mijn naam is Paulien Rijnveld. Ik ben dertig jaar oud. Ik woon in Streefkerk met mijn lieve man (Arnold) en twee lieve zonen (Kenan en Elias). Ow ja, we hebben ook nog een kat. Hij heeft geen naam. Zelig he? We noemen hem altijd gewoon poes. Heb jij ook een huisdier? En hobby's? Ik wel hoor. Namelijk boeken lezen, verhaaltjes schrijven en met de kat knuffelen. Ik weet alleen niet of de kat dat altijd wel zo leuk vindt. Wat denk jij?

Vandaag mag ik jullie iets gaan vertellen over een school in India. Hoe gaat dat bij jou op school. Heb je een eigen stoel met een eigen tafeltje of moet je heel de dag op de grond zitten? Nee toch. Dat zou gek zijn. Nou, in India is dat helemaal niet zo gek. En zo zijn er veel meer dingen die daar heel anders zijn dan hier. Lees het verhaal hiernaast maar eens.

GROETJES VAN JUF PAULIEN EN HOPELIJK TOT DE VOLGENDE KEER!

FEITJE OVER INDIA:

Koeien zijn heilig voor Indiërs en dat moet je heel letterlijk nemen. Koeien lopen midden op de weg en mogen niet worden weggejaagd...

BID JE MEE?

Je kunt dit gebedslijstje gebruiken bij één van de maaltijden, 's ochtends als je uit bed komt of 's avonds voordat je gaat slapen.

ZONDAG

Bid voor Stichting HVC, dat God het werk wat ze doen wil zegenen.

MAANDAG

Dank God dat de kinderen uit het verhaal naar school kunnen gaan.

DINSDAG

Bid voor vervolgde christenen die moesten vluchten en nu in een vreemd land wonen.

WOENSDAG

Dank God dat wij het hier goed hebben en bid dat we Hem niet vergeten zullen.

DONDERDAG

Bid dat de Bijbel op veel plaatsen gelezen zal worden.

VRIJDAG

Bid voor de vervolgde christenen die honger lijden, dat ze te eten mogen krijgen.

ZATERDAG

Dank God dat Hij er altijd voor ons is.

VERHAAL! NAAR SCHOOL IN INDIA

Hand in hand lopen Salina en ik naar de school waar Salina op zit. Ik ben reuze benieuwd hoe het er hier op school aan toe gaat. Zal het veel verschillen met hoe het in Nederland gaat? Het eerste wat mij opviel toen ik Salina vanmorgen zag, was haar kleding. 'Jij ziet er netjes uit', zeg ik. Ze draagt een mooie lange blauwe rok met een lichtblauw bloesje. Ook heeft ze twee mooie, lange vlechtjes in haar haren. 'Ja', antwoordde Salina, 'dit is mijn schooluniform. Hebben de kinderen dat bij jullie niet?' Ik schud mijn hoofd. 'Nee, bij ons mag je zelf weten wat je aandoet.' Verbaasd kijkt Salina me aan. 'Dus iedereen heeft andere kleren aan? Dat is gek.' 'Ja, maar bij ons vinden ze het juist gek als iedereen hetzelfde aan zou hebben. Dat zijn wij niet gewend.'

Het schooltje van Salina komt in zicht. Ze laat mijn hand los en rent naar een groepje kinderen toe. Als ik dichterbij gekomen ben, kijkt het groepje mij verlegen aan. Salina legt uit dat ik met haar meegekomen ben om te kijken hoe het hier op school gaat. Sommige meisjes beginnen te giechelen. Ook deze meisjes hebben allemaal een mooie blauwe rok aan met een lichtblauw bloesje. De jongens dragen een nette korte blauwe broek met ook een lichtblauw bloesje. Eigenlijk is zo'n uniform niet eens zo gek. Of je nu arm bent of rijk, iedereen heeft hetzelfde aan. Hier wordt niemand uitgelachen om wat hij aan heeft. Dat is in Nederland jammer genoeg soms wel anders...!

Als we eenmaal het lokaal binnengaan kijk ik met verbazing rond. Zijn dit alle tafeltjes en stoeltjes? Waar moeten al deze kinderen dan zitten? Dat past nooit. Sommige kinderen gaan op de grond zitten en sommige proppen zich met z'n drieën op een bankje. Salina gaat ook op de grond zitten. Ik kijk eens naar de grond. 'Kom op, niet zo aanstellen', zeg ik tegen mezelf. Achterin een hoekje neem ik plaats... op de grond! Salina kijkt even achterom of ik er nog ben. Als ze me ziet lacht ze naar me.

Ik lach terug. Met veel moeite, totdat ik naar de muren kijk. Overal hangen prachtige tekeningen. Zo vrolijk!

Al gauw geniet ik van het zien van deze kinderen. Ze hebben het, ondanks de weinige materialen die ze hebben, heel erg naar hun zin. Ik heb gehoord dat sommige kinderen hetgeen wat ze geschreven hebben weer uitgummen omdat ze geen geld hebben om een nieuw schriftje te kopen. Wij kunnen ons dat in Nederland niet voorstellen. Wat ook anders is, is dat je bij ons je vinger op moet steken als je het antwoord weet, hier moet iedereen tegelijk antwoord geven.

Ineens moet ik denken aan het woord respect. Dat is een lastig woord. Weet je wat dat woord betekent? Misschien is eerbied een bekender woord voor je. Eerbiedig zijn. Lief zijn voor elkaar. Iedereen is hier lief voor elkaar en vooral voor de meester. Ben jij ook altijd eerbiedig tegen je meester of juf of haal je je schouders op als er wat tegen je gezegd wordt? Of erger nog... Krijgt diegene een grote mond? Dat is niet netjes en zeker niet eerbiedig.

Aan het einde van de dag loop ik met Salina mee naar haar hut. Ze vraagt hoe ik het vond. 'Anders...' 'Is anders slecht?' Ik denk even na. 'Weet je... Soms denk ik dat wij het in Nederland te goed hebben.' 'Waarom dan?' 'Nou, we hebben alles. Iedereen heeft een eigen tafel met stoel, een verwarming als het koud is, we hebben allemaal eigen schriften, pennen en boeken en nog veel meer. Maar het gevaar is dan juist dat we het belangrijkste uit het oog verliezen.' 'Wat is dat dan?' 'Doordat we zoveel hebben raken we verwend. De kans is groot dat we God vergeten. We denken Hem niet nodig te hebben... En dat zijn al die spullen echt niet waard.' 'Ik denk dat ik het wel een beetje snap', zegt Salina. Lachend kijk ik haar aan en zeg: 'Jij bent vandaag naar school geweest, maar misschien ben ik wel diegene die het meest geleerd heeft. Wij hebben eten en kleren, laat ons daarmee tevreden zijn. Want niets in deze wereld is van onszelf!'

BEKIJK MEER OP:
www.stichtinghvc.nl/maatjes

TOT DE
VOLGENDE KEER!